

Puidu uus eluring

Vaevalt osanuks Paljassaare sadama tollilaos risuks jalus olnud koormalauad unistada nii õnnelikust saatusest. Juhus päästis nad tulesurmast ning tänu sisearhitektidele ja mööblidisaineritele **Ahti Grünbergile** ja **Tõnis Kalvele** sündis neist pilkupüüdva ja originaalse väljanägemisega mööblibränd Derelict. Tekst Riina Luik Fotod Kalle Veesaar / Derelict

rabbit-pit & shut up

Üha ökomeelsemaks muutuv elustiil paneb paljudel pead tööle ja käed usinasti käima. Vanast uue tegemine on muutunud oma-moodi hasartseks ja lõbusaks ettevõtmiseks, isegi mõneti võistluseks – kes suudab olla nutikam? Kui vana tool saab alla uue jala ja puhvet värskel lakikorral all kenasti läikima lööb, on see ju iseenesest tore – mööbli elukaar on muutunud oluliselt pikemaks. Samaväärset inspiratsiooni ja tegutsemistungi ei paku nobenäppudele-nokitsejatele aga halliks tõmbunud lauavirnad, saunaseinad või põrandalauad. Seal ilu, tarbeväärtuse ja „oma loo“ märkamise nõuab juba hoopis terasemat ja asjatundlikumat silma, tõeliselt loovat lähenemist ja põnevaid ideid. Tõnis Kalvel ja Ahti Grünbergil seda kõike jagub, ning sestap erutavadki neid kõikvõimalikud ripakil lauavirnad ja kuuriseinad tunduvalt enam kui toanurgas lihvimist ootav kolme jalaga kohvilaud.

Jääkpuidu taaskasutamine mööblivalmistamisel pole maailmas mõistagi uus nähtus. Seni aga on valdavaks suunaks olnud nõu huvitava loo ja saatusega puiduosiste kasutamine võimalikult töötlemata kujul, lisades sellele minimaalselt „värskendavaid“ detaile. Sellise mööbli, õigemini kunstiliste taimede, hinnad küündivad mitmete tuhandete eurodeni. Derelicti brändi loojate Ahti ja Tõnise pilku köidab algmaterjalina samuti eelkõige oma elukaare lõpule jõudnud puit ehk nagu nad ise ütlevad: „seal, kus näib lõppevat puidu eluiga, algab Derelictil uus elu.“ Kuid kahe mehe loomingulist ühendust huvitab ka puidu „päritolu“ ja „sugupuu“, elatud elu ja läbi tehtud seiklused. See kõik muudab puidu huvitavaks ja kõnekaks, sest tal on rääkida oma lugu. Lugu, mis kirjapanduna käib sellest valmistatud mööbli alati kaasas. Ehk siis – ostes tooli, laua või voodi, saab ostja endale ka selle „eluloo“. Kas pole huvitav? Derelictis valmiva mööbli ideeks ongi leida loov tasakaal mehaanilise töötlemisprotsessi täpsuse ja puidu „ebatäiuslikkuse“ vahel. Kuigi olgem ausad – „ebatäiuslikkus“ on siin tinglik mõiste. See väljendub kulumisjälgedes, pragudes, huvitavas tekstuuris ja erilistes värvinüansides ning muudab iga eseme sõna kõige otsemas mõttes kordumatuks.

Politseinikust Ahti

Lõuna-Eestist pärit Ahti Grünberg peab end peaaegu põliseks pealinlaseks, kuna on Tallinnas elanud ühtekokku juba kaheksateist aastat. Disaini juurde jõudis ta aga suhteliselt hilja ja üsnagi kummalisi radu pidi. Pärast Võru Tööstustehnikumi lõpetamist metallide lõiketöötlemise tehnik-tehnoloogina, tekkis Ahtil enda sõnul „väike uitmõte“ – minna õp-

pima maastikuarhitektuuri. Kuid enne seda tuli läbi teha sõjaväeteenistus. Nagu Ahti nüüd tagantjärele meenutab, viis see tema huvide ootamatule „militariseerumisele“ ja selle tagajärg oli tööleasumine Eesti politseisse. Politseis töötas Ahti kokku kaksteist aastat, neist kaheksa ühes selle kõige karmimas üksuses, kesk-kriminaalpolitsei K-komandos... Olgem ausad – nii kunagisest maastikuarhitekti-unistusest kui tänasest mööblidisaineritööst on see küll väga kaugel! „Aga kuna inimene ei saa terve elu püss seljas ringi joosta, siis sain minagi ühel päeval aru, et see asi on end minu jaoks ammendanud ja aeg on edasi liikuda,“ ütleb Ahti, keda tänu õlgadeni ulatuvate mustadele juustele ja silmini tõmmatud triibulisele kootud mütsile enam kuidagi politseivormis ette ei kujutaks. Disaini juurde jõudis ta tänu tuttavale tütarlapsel, kes oli lõpetanud EKA-s sisearhitektuuri ja juhtunud nägema Ahti käe harjutusi. Piiga julgustas sõpra minema EKA-sse sisseastumiskatsetele ning Ahti võttiski vedu, kogudes julgust kunstiakadeemia ettevalmistuskursustel kätt lahti joonistades. „Algul tundus see mõte muidugi võõras – kuidas ikkagi jätta oma põhitöö ja kõik muu... Kuid kiusatus end proovile

panna ei lasknud mind enam lahti.“ Ahti päevad möödusidki nüüd kahes täiesti erinevas maailmas – pingeline päevatöö politseis ja ettevalmistuskursused EKA-. Aga pingutus läks asja ette. Juba esimesel katsel sai ta EKA-sse sisse ja 2008. aastal oli Ahtil juba ette näidata sisearhitekti ja mööblidisaineri diplom. Aasta pidas ta õpingutega vahet, tegi tööd ja jätkas seejärel magistrantuuris samal erialal. Eelmisel kevadel sai seegi edukalt ühele poole.

Puidumees Tõnis

Tõnis ütleb kohe jutu alustuseks muigamisi, et tema pole politseinik ning et Ahtiga kohtus ta kunstiakadeemia sisearhitektuuri ja mööblidisaineri eriala esimesel kursusel. Kuid Tõnis tõdeb, et tema kokkupuude disainiga ja huvi selle valdkonna vastu on erinevalt kolleegist väga ammune ning tuleneb otseselt kunstilembesest perekonnast. „Eelkõige on mind mõjutanud kindlasti minu nahakunsti õppinud ja sellel alal töötanud ema (Marju Kalve - autor).“ Selgus, et Tõnist just disain huvitab, saabus juba keskkooli lõpus, kuid tedagi ootas esmalt sõjaväeteenistus. „Pärast seda ma, erinevalt Ahtist, pigem demilitariseerusin,“ muigab Tõnis ning lisab, et kunstiakadeemiasse sisseastumine tuli temagi jaoks siiski suhteliselt ootamatult. Igatahes said neist Ahtiga 2005. aasta sügisel sisearhitektuuri ja >>

grab a coat

„Nagu ikka saad sa kusagilt mingi impuls, mis paneb su mõtte tööle. Meie jaoks Ahtiga oli selleks tõukejõuks jääkpuudu kasutamata potentsiaal – tööstusjätmed, renoveeritavate majade puit jne. Seda kõike vedeleb sõna otseses mõttes igal pool või siis aetakse puit lihtsalt ahju.“

IS
52

MILE!!!!
fuses people

APPORTIONED
5217
ILLINOIS 78

mööblidisaini eriala kursusekaaslasted.“ Enne EKA-t jõudis Tõnis töötada kaks aastat puidutislerina ning see ehe käsitööoskus ja puidutunnetus on hilisemate akadeemiliste erialaõpingute kõrval osutunud mööblidisainis suisa kuldaväärt kogemuseks. Pärast kunstiakadeemiast bakalaureusekraadi kättesaamist jätkas Tõnis magistriõpinguid Tallinna Tehnikaülikoolis, valides erialaks disaini ja tootearenduse. Hetkel on tal veel õpingud pooleli, kuid järgmiseks sügiseks on plaanis magistrikraad ära kaitsta. Tõnis tõdeb, et just õpingud tehnikakõrgkoolis on teda otseselt mööblitootmise juurde suunanud.

Muusikust Ettie

Tiimi ainus naisliige on Ettie Mikita, kelle ülesandeks on Derelicti kui ettevõtte juhtimine ja eksport. Kuigi ei puidutöötlemise ega mööblivalmistamisega pole Ettiel, hapral noorel naisel, varem elus küll vähimatki kokkupuudet olnud – kui muusikaline kokkupuude klaveriga muidugi välja arvata. „Eks mina olen siis seltskonnas see „igav äriinimene“, kes on lõpetanud EBS-i. Kuid NII igav ma nüüd ka ei ole – olen siiski üksteist aastat klaverit õppinud,“ naerab Ettie. Pärast Eestis kõrgkooli lõpetamist on Ettie end täiendanud välismaal ja kogunud teadmisi tervelt kolmes erinevas ülikoolis Prantsusmaal, Itaalias ja Belgias. Belgias elas Ettie kaheksa aastat ja tegeles artistide mäenedžmendiga. „Kuigi esmapilgul ehk nii ei tundu, on praegune turundustöö Derelictis vägagi sarnane sellele, mida ma varem tegin. Pean suutma sõnastada samu asju – kes on meie sihtrühm, mida me teeme ja mille poolest me teistest erineme.“ Ettie lisab, et nii nagu Belgia turg oli muusikutest üleküllastunud, on ka läbilõõmine disainimaailmas keeruline. Head ja väga head disaini on tohutult palju ning eelkõige on küsimus selles, kuidas jääda inimestele meelde. Möödunud suvel tõi üks filmiprojekt Ettie tagasi Eestisse ning süvenes äratundmine, et õnne ehk ei olegi vaja väga kaugele otsima minna... Ettie otsis endale Eestis uusi väljakutseid ning saatuslik juhus viis ta kokku Ahti ja Tõnisega. 2013. aasta jaanuari lõpust alates juhib Ettie Derelicti äritegevust ja tegeleb eksporditurgudega. „Derelicti tooted kõnetasid mind kohe. Ma olen kogu aeg olnud disainist ja kunstist huvitatud ning mul oli üsna hea ettekujutus sellest, mis Euroopa disainis juba olemas ja mis on uudne. Derelicti mööblidisaini ja idee üldse – uus mööbel kasutatud puidust – on Eestist disainikonkreetist kaugele esile ulatav, kuid ka Euroopa mastaapides silmatorkav,“ ütleb Ettie ja lisab, et tema jaoks tundus see kõik nii eriline, et seda lihtsalt ei saanud kuhugi vaka alla jätta.

Uus tase

Maailma mastaabis pole jääkpuidust mööblivalmistamises siiski midagi täiesti uut ning läbilõõmine mööblidisaini valdkonnas on iseäranis raske – turg on üleküllastunud ja häid tegijaid oi kui palju. Teha veel üks laud või tool, mis kuidagi silma torkaks – no, selleks peab ikka väga vingi ja originaalne idee olema! Nii uskumatu, kui see ka pole, kuid just seda Derelicti mööbel maailma mastaabis ka on. Idee kasutada uue mööbli loomiseks jääkpuitu ja uusi tehnoloogiaid sündis Tõnise sõnul suuresti läbi juhuse. „Nagu ikka saad sa kusagilt mingi impulsi, mis paneb su mõtte tööle. Meie jaoks Ahtiga oli selleks tõukejõuks jääkpuidu kasutamata potentsiaal – tööstusjäätmed, renoveeritavate majade puit jne. Seda kõike vedeleb sõna otseses mõttes igal pool või siis aetakse puit lihtsalt ahju.“

„No eks natuke oli kogu selles ettevõtmises ikka trotsi ka,“ lisab Ettie. Nagu öeldud ei tegele Derelict mitte vana mööbli ega vana puidu taastamisega, vaid teeb sellest tööstusliku protsessi käigus täiesti uue algmaterjali mööbli valmistamiseks. Lihtsalt lahti seletatuna koosneb kogu protsess jääkpuidu puhastamisest, kokkuliimimisest ja õigesse mõõtu kalibreerimisest, et seejärel lõigata välja vajaliku suurusega mööblitükid. Et sellisel moel

tehtud mööblit on kogu maailmas väga vähe, tõdevad ka mööblidisainerid ise. Üheks tunnumaks disaineriks, kes kasutatud puitu uue mööbli loomiseks rakendab, on hollandlane Piet Hein Eek. „Tema loob oma tooted töötlemata jääkpuidust, meie loome tööstusliku töötlemise käigus uue puidu, kuigi lähema terjal on meil sama,“ selgitab Ahti erinevust. Tõnis lisab, et neid ei rahuldanud Eeki mööbli esteetika ning see robustsus on probleem ka paljude klientide jaoks. Teine eristav joon ülejäänud kasutatud puidust või puitelementidest mööblitootjate ja Derelicti mööbli vahel on see, et tihti pakutakse kõrgdisaini ja kunsti pähe kopsaka hinna eest suvaliselt kokkuklopitud lauajuppe. „Meie tahtsime luua selles vallas kõrgemat standardit ja teha seda mõistliku hinnaga,“ ütleb Tõnis.

Ajurünnak Hiiumaal

Sellest, kuidas kõik alguse sai, on Tõnisel ja Ahtil rääkida üks tore lugu. Kõik algas (loomulikult!) juhusest ja internetist. Tõnis nägi arvutis üht suvalist lauavirna ja peas hakkas tiksuma idee – koguda lihtsalt niisama vedelev puit kokku ja hakata sellest midagi tootma. Tõnis kutsus Ahti puhkuse ja ajurünnaku ettekäändel Hiiumaale, et koos päikest võttes, ujudes ja ajusid ragistades mingisuguse konkreetse tulemuseni jõuda. >>

shut up

Mehed võtsid visandiblokk ees, üks ühe, teine teise liivaluute taga päikest, vahepeal said luiteharjal kokku ja piilusid teineteise visandeid... Õhtul võeti ühise laua taga päevased ideed ja mõtted kokku. Parimatest ideedest sündisid arvutis esimesed 3D-visandid, mis suuresti saidki esimese kollektsiooni aluseks.

Kuna nii Tõnis kui Ahti olid puidutöötlemises üsna kogenud tegijad, tehti esimesed toolid ja pukid kohe ka EKA puidutöökojas valmis. Suvi läbi möllamist ja laastude lennutamist ning sügise algul olid Paljassaare sadama tollilao lauahunnikust saanud kolm tooli, kaks pukki ja üks laud. See oli kõva sõna, kui arvesse võtta, et suve hakul oli meestel olemas vaid soov ja ähmane idee midagi koos teha...

„Meil oli tegelikult kiire, sest Disainiöö oli tulemas. Õigesti tegime, sest just sealt meie mööbel tegelikult hoo sisse saigi,“ tõdeb Tõnis. „Hoogu sisse saama“ tähendas seda, et mööbel pälvis tähelepanu ja hakkas interneti-avarustes elama oma elu, samal ajal kui selle loojad ise muude projektidega ehk põhitööga tegelesid. Facebooki kontol üleval olnud mööblinäidised kogusid aktiivselt laike (täna-seks on neid pea 800). Tekkisid omad fännid, hakkasid tulema esimesed tellimused...

Kõige esimene tool osteti Tallinnas Vabaduse väljakul asuvast NuNordicu poest eelmisel aastal vabariigi aastapäeval 195 euro eest. „Kui sa just ei tooda IKEA-le sarnaselt tuhandetes eksemplarides, siis on paratamatu, et disainmööbli hind ongi mõnevõrra kallim. Kui vaadata võrdluseks taaskasutusmööbli hindu mujal maailmas, siis leiab sealt näiteks laudu, mis maksavad 8000 eurot,“ ei pea Tõnis ja Ahti oma mööbli hinnaskaalat sugugi kõrgeks. Ja neil on õigus.

Pärast seda, kui too Soome proua oli oma ostuga otsa lahti teinud, hakkasid mingil müstilisel moel tulema konkreetsed tellimused. Sügisene käik Soomes toimunud Habitare mööblimesse oli mõeldud eeskätt maakuulamise ja inspiratsiooni kogumisena, kuigi ka oma mööblinäidised olid kaasas. Reis aga näitas selgelt, et Derelictil oli välja käia kõige kvaliteetsem taaskasutatud materjalist tehtud valmismööbel. Habitarel sai selgeks ka see, milliste mööbliesemetega Derelicti sortimenti laiendada tuleks. Nii sündisid madalad kohvilauad, kirjutuslaud ja voodi. Kuigi enamus Derelicti toodangust kaunistab eesti kodusid (eratellijate seas on kõige nõutumad just toolid ja kohvilauad), on meestel juba taskus ka üks suurem tellimus Riikliku Metsa-

majanduse Keskuse (RMK) uue peahoone mööbli tootmiseks. Veebruaris avatud Kiviõli Seikluskeskuses rõõmustavad külaliste silma nii Derelicti toolid, pukid kui lauad. Ka arhitektuuribürood armastavad Derelicti mööblit ja pakuvad seda oma klientidele julgelt välja. Praegu on tootevalikus toolid, pukid, kolme liiki lauad (tavaline laud, kohvilauad, töö-lauad) ja voodi.

Igal mööblitükil oma lugu

Tõnis ja Ahti tunnistavad, et tegelikult on loovad ideed tulnud kuidagi uskumatult kergelt ja saanud teoks ilma, et oleks tulnud väga hirmsasti higi valada või vaeva näha. Selleks, et vanast puidust sünniks uus mööbel, on nad leidnud ka usaldusväärsed koostööpartnerid. Ulmase Werkstoas tehti näiteks valmis kogu Habitare kollektsiooni puiduosa, metalliosa aga sündis koostöös Kalle Pruudeniga firmast HN Steel. Soovist hoida mööbli põhijooned võimalikult lihtsad, nii et see mõjuks askeetlikult ja puhtalt, on kasutusele võetud metalljalad ja valikuline puiduosa värvimine. „Metalli töömehe sisse kontrasti tekitamiseks puidu ja õhulise metalli vahel. Metalljalad käivad koost lahti ning seetõttu on neid hea pakendada ja transportida. >>

Kui sa just ei tooda IKEA-le sarnaselt tuhandetes eksemplarides, siis on paratamatu, et disainmööbli hind ongi mõnevõrra kallim.

skyscraper ja shut up

TÖNIS KALVE (1983)

on Derelicti ja MAAST-i mööblibrändide asutaja ja disainer. Vabakutselise sisearhitektina töötanud enam kui kuus aastat ning hetkel omandab Tallinna Tehnikaülikoolis disaini ja tootearenduse erialal magistrikraadi. Hiljutised tuntumad projektid on erilahendusmööbel Balti Filmi- ja Meediakoolile (koostöös VLS Sisearhitektuuriga), Tallinna Bussijaam (koostöös firmaga Karisma Arhitektid ja Ahti Grünbergiga) ja Tartu Loodusmaja (koostöös Karisma Arhitektidega). Lõpetanud Eesti Kunstiakadeemia sisearhitektuuri ja mööblidisaini erialal 2009. aastal. On omandanud ka puidutisleri ameti eritellimusmööbli valmistajana. Suvisel ajal leiab Tõnise tõenäoliselt purjelauaga sukilt lahe pealt.

AHTI GRÜNBERG (1974)

on Derelicti ja MAAST-i mööblibrändide disainer. Ahti on lõpetanud 2008. aastal Eesti Kunstiakadeemias sisearhitektuuri ja mööblidisaini eriala ning omandanud magistrikraadi samal erialal 2012. aastal. Tegutsenud sisearhitektina erinevates büroodes ja projekti- tiimides viimased seitse aastat ning olnud tunnistajaks mitmete huvitavate objektide valmimisele nagu Tartu Ülikooli Narva Kolledž (koostöös Kohvi sisearhitektuuri bürooga), ADM Interactive kontor (koostöös HG Arhitektuuriga) ja Tallinna Bussijaam (koostöös firmaga Karisma Arhitektid ja Tõnis Kalvega). Kui aju puhkust vajab, siis võtab seljakoti selga ja läheb jalgsi kasvõi Riiga.

ETTIE MIKITA (1981)

on Derelicti ja MAAST-i mööblibrändide töö koordineeri ja ekspordijuht. Õppinud erinevates välisülikoolides Itaalias, Prantsusmaal ja Belgias ning elanud kümme aastat Milaanos ja Antwerpenis. Viimased kolm aastat töötanud kahe Belgia eduka muusikaartisti mä- nedžeri ning produktsioonijuhina. 2009. aastal lõpetas EBS-i Rahvusvahelise Ärijuhtimise bakalaureusõppe. Aastail 2003-2005 täiendas end Università Commerciale Luigi Bocconis kunsti-, kultuuri- ja kommuni- katsioonijuhtimise vallas ja aastail 2002-2003 Pariisis Ecole Supérieure du Commerce Extérieur'is marketingi erialal. Vabal ajal naudib kusagil maailma nurgas eri- nevaid kontserte ning tutvub kohalike kultuuri- ja vaa- tamisväärsustega.

www.derelict.eu

www.facebook.com/derelict.furniture

+372 5366 7334 (tegevjuht Ettie Mikita)

Meie käest on küsitud, miks meil on puhtal puidupinnal triibud ja jooned, kuid meie arvates annab see esemele vajaliku lõpetatuse,“ kirjeldab Tõnis mööbli kontseptuaalset poolt. „Kõik siin elus peab olema tasakaalus ja mis värvimisse puutub, siis sai see meile selgeks siis, kui esimesed toolid ja pukid valmis said ja töökoja nurgas reas seisid. Saime aru, et neil oli „midagi puudu“ ...“ lisab Ahti. Lisaks lõpe- tatusele ühtlustab värv kogu kollektsiooni ja annab ka kliendile valikuvõimaluse vastavalt oma soovile seda teiste ruumielementide või ruumis olevate värvidega paremini kokku so- bitades terviklikku ansamblit luua.

Derelicti iga mööbliesemega käib kaasas sertifikaat, mis selgitab, kust pärineb selle puit ehk milline on antud mööblieseme päritolu ja milline tema lugu. RMK-le tehtava mööbli puit pärineb näiteks Tallinna hipodroomilt. Praegu ihuvad mehed hammast Murru vangla spordisaali põrandale... Kuna Derelict valmistab ka tellimusmööblit, annab see või- maluse kliendile realiseerida oma vana puitu ehk siis anda uus elu ja uus vorm mistahes tema jaoks emotsionaalselt või ajalooliselt väärtuslikule puidule.

Puidu kokkuotsimine ja kaardistamine on aeganõudev tegevus ja selleks peab olema üksjagu abilis, kes väärt kraami vedelemas nähes sellest teada annaksid. Ahti ja Tõnis tõ- devad siiski, et tulemus tasub üldjuhul nähtud vaeva. Sai juba räägitud, et esimesed mööbli- näidised valmisid Paljassaare sadama tollilaos vedelenud laudadest. Kuna tegu oli just sada- ma tollilaoga, oli sealse puidu seas hulgaliselt kaugete maade ja merede tagant pärit väär- puidu jääke. Osa sellest puidu baasil valminud kollektsioonist pärit pukke ja laudu on prae- gugi Ungaris Scanska kontoris disaininäitusel ning nad liiguvad pidevalt ühelt disainiväljapa- nekult teisele.

Mööbel kui ajastu märk

Küsimusele, kas Derelicti mööbel peegeldab kuidagi ka seda, et inimeste väärtushinnan- gud ja elustiil on muutunud, vastab Ettie kõhklematu nõusolekuga. „Eelkõige arvan, et inimesed on muutunud järjest teadlikumaks ja esteetilises mõttes valivamaks. Enam ei le- pita sellega, et laud on lihtsalt laud, vaid ta- hetakse, et kodu edastaks mingit sõnumit ka inimese enda kohta. Me ei taha olla elitaarsed hinna mõttes, mis tähendaks, et toote hind pole kooskõlas selle tegeliku väärtusega. Küll aga tahame olla elitaarsed disaini ja kvaliteedi poolest, kanda tugevat sõnumit ja esindada kestvaid väärtusi,“ rõhutab Ettie. Ta lisab, et kui isegi ilma spetsiaalselt reklaamiga pingu-

tamata on Derelicti mööbel kõnetanud nõnda paljusid, siis tuleb meestel edaspidi mingeid teisi projekte pisut koomale tõmmata ja haka- ta veelgi tõsisemalt tootmisega tegelema.

Kõige rohkem fänne on Derelicti mööblil Itaalias ja Ettie leiab, et kui juba pee- ne disainitunnetusega itaallased nende loodud heaks hindavad, peab see ka midagi väärt ole- ma! Derelicti eesmärk ongi tema sõnul järgida trende ja liikuda edasi Euroopasse, osalema aktiivselt mööblimessidel. Veebruari keskel käidi Stockholmi mööblimessil maad kuula- mas, et muu hulgas selgeks saada, kas ujuda vooluga kaasa või hoopis just vastuvoolu.

Esialgsest hobist on igatahes tänaseks saanud Ahti ja Tõnise põhitöö. Pärast esimese mööbliprojekti MAAST Furniture käimalükka- mist, hakkas Derelictiga tegelemine nõudma siiski teatud koormuse väikest ümberjaota- mist ning eelmisel sügisel keskendusidki me- hed suures osas just Derelicti käivitamisele. „Usume, et risk on seda väärt,“ naerab Tõnis.

Mehed jõuavad palju. Kuigi peamine tähelepanu on Derelictil, ollakse endiselt ak- tiivsed ka MAAST-is ning lüüakse sisearhitekti- dena jätkuvalt kaasa huvitavates projektides. Tõnise ja Ahtil on viimastest põnevatest töö- dest ette näidata Tallinna Bussijaama sisear- hitektuurne lahendus ning Balti Filmi- ja Mee- diakooli mööbli projekt koostöös sisearhitekt Ville Lausmäega. Ahti töötas neli aastat Kohvi Sisearhitektuuri büroos, kus ta oli algusest lõ- puni seotud Tartu Ülikooli Narva Kolledži hoo- nega ning seejärel Hanno Grosschmidti juures. Nii Tõnise kui Ahtil on olnud palju huvitavaid ettevõtmisi, kuid mõlemad tunnistavad, et praegu on vist kätte jõudnud väike hingetõm- behetk, et millegi muuga tegeleda. Sest nii palju puitu ootab oma uut elu! //

Nüüd Skanos uued pehme mööbli kolleksioonid IDP-lt

IDP ühendab naha ja kanga parimad omadused, pakkudes mitmekülgset mudelite valikut klassikast modernseni. Kõik diivanid, tugitoolid ja kanapeed on toodetud Itaalias. IDP pehme mööbel valmib kui rätsepaülikond – igale kliendile personaalselt.

IDP | Industria
Divani e Poltrone

SKANO
FURNITURE
www.skano.ee

Skano salongid:

Tallinn - Rocca al Mare Kaubanduskeskus, Järve Keskus

Pärnu - Suur-Jõe 48

